

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

[Υπόθεση υπαγόμενη από 16.9.2020 στην αρμοδιότητα του Τρίτου Τμήματος]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Ιανουαρίου 2020, με την ακόλουθη σύνθεση: Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Βασιλική Σοφιανού (εισηγήτρια) και Αργυρώ Μαυρομαμάτη, Σύμβουλοι, Αικατερίνη Σπηλιοπούλου και Ιουλία Παπαθεοδώρου, Πάρεδροι, που μετέχουν με συμβουλευτική ψήφο.

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Πάρεδρος στη Γενική Επιτροπεία της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Δημήτριος Κοκοτσίης, που αναπληρώνει νόμιμα την Γενική Επίτροπο της Επικρατείας, η οποία κωλύεται.

Γραμματέας: Γεώργιος Σαλαπάτας, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από ... (με ημερομηνία κατάθεσης στην Υπηρεσία Επιτρόπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης στις ..., που περιήλθε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις ... και καταχωρήθηκε στο βιβλίο δικογράφων με αριθμό ...) έφεση:

Της ... του ... , κατοίκου ... (οδός ...), η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Τζιτζικά (Α.Μ. ΔΣΘ 7349),

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Σπυριδούλας Θωμοπούλου,

κατά του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αγίου Κωνσταντίνου αρ. 8) και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή του, ο οποίος παραστάθηκε, ομοίως, δια της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Σπυριδούλας Θωμοπούλου, και

κατά: α) της ... πράξης της Διευθύντριας της Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα (Τμήμα Β΄) του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (Ε.Φ.Κ.Α.) και β) κάθε άλλης συναφούς προγενέστερης ή μεταγενέστερης πράξης ή παράλειψης της διοίκησης.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της εκκαλούσας, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της έφεσης.

Την εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου και του Ε.Φ.Κ.Α., η οποία ζήτησε την απόρριψη της έφεσης. Και

Τον Πάρεδρο της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε τηλεδιάσκεψη μέσω του συνδέσμου «<https://epresence.gov.gr/login> ...», σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 295 και 349 του ν. 4700/2020 «Ενιαίο κείμενο Δικονομίας για το Ελεγκτικό Συνέδριο ...» (Α΄ 127).

**Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο και
αποφάσισε τα εξής :**

1. Με την υπό κρίση έφεση, όπως αυτή αναπτύσσεται με το από ... νομοτύπως κατατεθέν υπόμνημα και για την οποία καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το ... e-παράβολο), ζητείται η ακύρωση: α) της ... πράξης της Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα (Τμήμα Β΄) του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης, που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την ... απόφαση του παρόντος Τμήματος, με την οποία απορρίφθηκε αίτημα της εκκαλούσας για τον κανονισμό σ' αυτήν σύνταξης κατά μεταβίβαση, ως διαζευγμένης θυγατέρας του αποβιώσαντος πρώην εφημέριου ..., με την αιτιολογία ότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις για τη θεμελίωση του σχετικού συνταξιοδοτικού δικαιώματος, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 9 παρ. 9 περ. β΄ του ν. 1976/1991, 14 του Καταστατικού του πρώην Τ.Α.Κ.Ε. και 21 του ν. 2084/1992, αφού ο θάνατος του πατέρα της επήλθε πριν από τις 17.10.1990, πλην όμως το διαζύγιό της εκδόθηκε μετά την ημερομηνία αυτή και β) κάθε άλλης συναφούς προγενέστερης ή μεταγενέστερης πράξης ή παράλειψης της διοίκησης.

2. α. Από τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 και 4 του π.δ/τος 1225/1981 «Περί εκτέλεσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» (Α' 304), που ίσχυαν κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο (βλ. άρθρα 350 και 357 του ν. 4700/2020, Α' 127) συνάγεται ότι επί εφέσεων συνταξιούχων του Δημοσίου καθώς και όσων έλκουν από αυτούς δικαίωμα κατά μεταβίβαση, παθητικώς νομιμοποιείται πάντοτε το Ελληνικό Δημόσιο. Και τούτο, διότι στο πλαίσιο της συνταγματικής θεσμικής εγγύησης για το ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών (ΕλΣυν Ολ. 2020/2020), το Δημόσιο, μέσω του κρατικού προϋπολογισμού, συνιστά τον εκ του Συντάγματος εγγυητή του συστήματος και τελικό υπόχρεο της καταβολής των συντάξεων ως συνέχειας των αποδοχών (ΕλΣυν Ολ. 2020/2020, 137/2019, 1388, 1277, 32/2018, 244/2017, ΙΙ Τμ. 930/2019), αλλά και τον κατ' αρχήν φορέα της συνταξιοδοτικής σχέσης (βλ. άρθρο 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, κωδικοποιηθέντος με το άρθρο πρώτο του π.δ/τος 169/2007, Α' 210), με συνέπεια να καταλαμβάνεται και αυτό από τις συνέπειες της δικαστικής απόφασης (εκτελεστότητα, δεδικασμένο, υποχρέωση συμμόρφωσης), ανεξαρτήτως του εάν βαρύνεται αποκλειστικώς αυτό με την πληρωμή του ποσού ή εάν η σχετική αρμοδιότητα έχει διοικητικώς μεταβιβασθεί σε άλλον φορέα, ο οποίος έχει αναδεχθεί και το οικείο οικονομικό βάρος (ΕλΣυν Ολ. 2020/2020, ΙΙ Τμ. 930/2019).

β. Η παθητική νομιμοποίηση του Ελληνικού Δημοσίου δεν αναιρείται ακόμη και μετά τη σύμφωνη με το Σύνταγμα, ρυθμιστικά διακριτή και λειτουργικά αυτοτελή, ένταξη από 1.1.2017 του ειδικού αυτού συνταξιοδοτικού συστήματος στο ευρύτερο δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (Ε.Φ.Κ.Α.), που συστάθηκε με το άρθρο 51 του ν. 4387/2016 (Α' 85) και ήδη μετονομάσθηκε από 1.3.2020 σε «Ηλεκτρονικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-ΕΦΚΑ) [βλ. άρθρα 1 εδ. β, 1B παρ. 2, και τις διατάξεις του Κεφαλαίου Β του ν. 4387/2016, όπως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με τις οικείες διατάξεις του ν.

4670/2020 (Α΄ 43)], ένταξη που συνοδεύτηκε αφενός από τη μεταφορά της αρμοδιότητας πληρωμής των συντάξεων από 1.1.2017 στον οικείο φορέα [βλ. την κατ' επίκληση του άρθρου 100 παρ. 1 εδ. β του ν. 4387/2016 εκδοθείσα κ.υ.α. 124456/0092/13.12.2016 (Β΄ 4074), με την οποία ορίστηκε ότι από την ως άνω ημερομηνία (1.1.2017) καταβάλλονται από τον Ε.Φ.Κ.Α. και αναδρομικά συντάξεων του Δημοσίου, έστω και αν ανατρέχουν σε χρόνο προγενέστερο της ημερομηνίας αυτής] και αφετέρου από την από 1.5.2018 μεταβίβαση αρμοδιοτήτων της Γενικής Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών στον Ε.Φ.Κ.Α. [βλ. την εκδοθείσα, κατ' εξουσιοδότηση των άρθρων 51, 53 παρ. 2, 100 παρ. 1 του ν. 4387/2016 και 395 του ν. 4512/2018 (Α΄ 5), κ.υ.α. 2915/783/17.1.2018 (Β΄ 55)]. Και τούτο, διότι, ενόψει του συνταγματικώς κατοχυρωμένου ειδικού συνταξιοδοτικού καθεστώτος των δημόσιων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών, της εκ του Συντάγματος εγγυητικής θέσης του Δημοσίου σ' αυτό, της σαφούς συνταγματικής του διάκρισης, ως συνταξιοδοτικού φορέα, από τους κατ' άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος φορείς κοινωνικής ασφάλισης (βλ. ΕλΣυν Ολ 32/2018, 244/2017, Π Τμ. 1176/2018), σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 51, 53 και 70 του ν. 4387/2016, συνάγεται ότι ο Ε.Φ.Κ.Α. (ήδη e- Ε.Φ.Κ.Α.) δεν συνιστά από 1.1.2017 ή από 1.5.2018 οιοδήποτε καθολικό διάδοχο του Δημοσίου, ούτε συνεχίζει τις σχετικές δίκες αυτού επί του κανονισμού των συντάξεων, όπως αντιθέτως συμβαίνει με τους φορείς, τομείς, κλάδους και λογαριασμούς κοινωνικής ασφάλισης που συγχωνεύθηκαν σ' αυτόν και απώλεσαν τη νομική τους προσωπικότητα (βλ. σχετ. ΣτΕ 1965, 1835, 1383, 442/2018) ή κατά το σκέλος που απορροφήθηκαν από τον Ε.Φ.Κ.Α. με τη μεταφορά σ' αυτόν των κοινωνικοασφαλιστικών τους αρμοδιοτήτων (βλ. σχετ. για τον ΟΓΑ, ΣτΕ 1839, 1670, 29/2018, 3326, 2128, 744/2017 και για το ΝΑΤ, ΣτΕ 1067/2018). Περαιτέρω, στις διατάξεις των άρθρων 51, 53, 70 και 100 του ν. 4387/2016 δεν προβλέπεται ρητώς καθ' οιονδήποτε τρόπο ότι ο Ε.Φ.Κ.Α. (ήδη e-ΕΦΚΑ) από 1.1.2017 υπεισέρχεται στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του Δημοσίου, που απορρέουν από την άσκηση των συνταξιοδοτικών του αρμοδιοτήτων (πρβλ. a contrario ΣτΕ 3436/2015, 4097/2015, 3298, 3297/2017, 1592/2010). Στον βαθμό δε που τούτο δεν ορίζεται κατά τρόπο ρητό, σαφή και προβλέψιμο [πρβλ. ΕλΣυν Ολ. 1277, 32/2018, 244/2017, ΣτΕ Ολ. 2649, 1738/2017, πρβλ. ΑΕΔ 14/2013, ΣτΕ 2034/2011 Ολ., 4731/2014, 640/2015 κ.ά., ΔΕΕ απόφ. της 18.11.2008, C-158/07, Jacqueline Förster κατά Hoofddirectie van de Informatie Beheer Groep, σκ. 67, βλ. και τον ν. 4048/2012 «Ρυθμιστική Διακυβέρνηση: Αρχές, Διαδικασίες και Μέσα Καλής Νομοθέτησης», Α΄ 34, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, στο άρθρο 2 παρ. 1 περ. η΄, όπου μεταξύ των αρχών καλής νομοθέτησης περιλαμβάνεται και η ασφάλεια δικαίου και ήδη άρθρο 58 παρ. 1 περ. ζ΄ του ν. 4622/2019 «Επιτελικό Κράτος: οργάνωση, λειτουργία και διαφάνεια της Κυβέρνησης, των κυβερνητικών οργάνων και της κεντρικής δημόσιας διοίκησης», Α΄ 133], συνάγεται τόσο υπό το φως των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ περί πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όσο και των άρθρων 17 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ για τη προστασία της περιουσίας, όπως των συνταξιοδοτικής φύσης αξιώσεων (βλ. ΕλΣυν

Ολ. 1277, 32/2018, 244/2017, II Τμ. 930, 525/2019, 2076, 1176/2018 και απόφ. ΕΔΔΑ της 6.7.2005, Κοκκίνης κατά Ελλάδα, απόφ. της 6.11.2008, Ρεβελιώτης κατά Ελλάδα, σκ. 29, απόφ. της 4.12.2008, Αποστολάκης κατά Ελλάδα, σκ. 27, απόφ. της 22.10.2009, Kholiakina κατά Γεωργίας, σκ. 29, απόφ. της 19.6.2012, Κωσταδήμας κατά Ελλάδα, σκ. 69 επ., απόφ. της 26.6.2012, σκ. 29, ΕλΣυν Ολ. 3023, 441/2012, 1031/2011, 984, 166, 26/2010, 2274/1997), ότι το Ελληνικό Δημόσιο εξακολουθεί να νομιμοποιείται παθητικώς στις σχετικές δίκες.

γ. Εξ άλλου, όταν το βάρος καταβολής της σύνταξης έχει αναδεχθεί με ειδικό νόμο ο προϋπολογισμός νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.), κατ' αρχήν παθητικώς νομιμοποιείται και το οικείο νομικό πρόσωπο, σύμφωνα με τις προεκτεθείσες διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 και 48 του π.δ/τος 1225/1981, αφού οι συνέπειες της εκδοθησόμενης στο πλαίσιο της οικείας δίκης απόφασης (εκτελεστότητα, δεδικοσμένο και υποχρέωση συμμόρφωσης) εκτείνονται και σ' αυτό, μεταξύ δε του φορέα αυτού και του επίσης παθητικώς νομιμοποιούμενου Ελληνικού Δημοσίου, κατά τα ανωτέρω, γεννάται δικονομικώς σχέση αναγκαστικής ομοδικίας [βλ. άρθρο 116 παρ. 1 περ. β του ΚΔΔ («1. Περισσότεροι ομοδικούν αναγκαστικώς, εφόσον : ...β) η ισχύς της Απόφασης που θα εκδοθεί εκτείνεται, σύμφωνα με το νόμο, σε όλους τους ομοδίκους), αναλόγως εφαρμοζομένου κατ' άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο)]. Συνεπώς, μετά τις 30.4.2018 επί διαφορών περί την απονομή σύνταξης δημοσίου υπαλλήλου εκτός από το Ελληνικό Δημόσιο συνιστά διάδικο, κατ' άρθρα 8 παρ. 1 και 48 του π.δ/τος 1225/1981, και ο Ε.Φ.Κ.Α. (ήδη e- Ε.Φ.Κ.Α.), ο οποίος, έχει αναδεχθεί το βάρος απονομής και καταβολής των συντάξεων του Δημοσίου, κατά τα ανωτέρω.

δ. Κατόπιν αυτών, παραδεκτά παρέστησαν τόσο το Ελληνικό Δημόσιο όσο και ο Ε.Φ.Κ.Α. και ήδη e-ΕΦΚΑ στην παρούσα δίκη.

3. Η έφεση αυτή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της ... πράξης της Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα (Τμήμα Β') του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως, πρέπει δε να εξετασθεί περαιτέρω κατά την ουσιαστική και νομική της βασιμότητα. Η ίδια έφεση, κατά το μέρος που στρέφεται αορίστως και κατά κάθε άλλης συναφούς πράξης ή παράλειψης της Διοίκησης, χωρίς να προσδιορίζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις ή παραλείψεις, είναι εντελώς αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 31 παρ. 1 δ' και 53 παρ. 1 και 2 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ίσχυαν κατά τον κρίσιμο χρόνο (βλ. ΕλΣυν II Τμ. 2387/2020, 393/2019, 1176/2018 κ.ά.).

4. Με το άρθρο 1 του ν. 4606/1930 «Περί συστάσεως Ταμείου ασφαλίσεως του ορθοδόξου εφημεριακού κλήρου της Ελλάδος» (Α' 138) συνεστήθη Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Ταμείον Ασφαλίσεως του Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου της Ελλάδος» (Τ.Α.Κ.Ε.) στο οποίο ασφαλίζονται υποχρεωτικά οι υπηρετούντες στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος εφημέριοι και ιεροδιάκονοι, υπαγόμενο αρχικά στην εποπτεία του Υπουργού της Παιδείας και Θρησκευμάτων και στο άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου προβλέφθηκε ότι το εν λόγω Ταμείο διέπεται από Καταστατικό που καταρτίζεται και εγκρίνεται από τον Υπουργό της Παιδείας και Θρησκευμάτων. Κατ' εξουσιοδότηση δε της τελευταίας διάταξης

εκδόθηκε η από 8/24 Αυγούστου 1931 απόφαση του Υπουργού Παιδείας «Περί εγκρίσεως συστάσεως Ταμείου Αποδοχών Ασφαλίσεως του Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου της Ελλάδος» (Β' 101), με την οποία εγκρίθηκε το Καταστατικό του εν λόγω Ταμείου. Στο άρθρο 14 του εν λόγω Καταστατικού, με τίτλο «Σύνταξις χήρας, τέκνων, γονέων και αδελφών. Μεταβίβασις συντάξεως», όπως αυτό τροποποιήθηκε με τις 99836/23.12.1954 (Β' 13/26.1.1955) και 12391/6.2.1961 (Β' 52) αποφάσεις του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και τις 60/5938/6.8.1971 (Β' 675) και 60/3/3387/22.9.1972 (Β' 787) αποφάσεις του Υπουργού των Κοινωνικών Υπηρεσιών, ορίζεται ότι: «1. Δικαίωμα εις σύνταξιν εκ του Τ.Α.Κ.Ε. έχουσι: α) Η χήρα του θανόντος ησφαλισμένου εφ' όσον ούτος είχε συμπληρώσει 15ετή πλήρη εν τη ασφαλίσει του ΤΑΚΕ υπηρεσίαν. Εις την σύνταξιν της χήρας συντρέχουν και τα τέκνα (νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, αναγνωρισθέντα και θετά), εφ' όσον το εισόδημα εκάστου τούτων δεν υπερβαίνει μηνιαίως ποσόν ίσον προς τον εκάστοτε ισχύοντα βασικόν μισθόν του Δημοσίου Υπαλλήλου επί βαθμώ 5ω (Τμηματάρχου Β') (...).». Περαιτέρω, με το άρθρο 1 της Φ60/1926/5.10.1989 απόφασης του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Β' 770), που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 7 του ν.δ/τος 228/1973 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της παρά του Ταμείου Ασφαλίσεως Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου Ελλάδος (ΤΑΚΕ) Νομοθεσίας» (Α' 284), προστέθηκαν στην παράγραφο 1 του άρθρου 14 του ως άνω Καταστατικού περιπτώσεις ζ', η' και θ', ως εξής: «ζ) Σύνταξη τέκνου λόγω θανάτου δικαιούται από το ΤΑΚΕ και η διαζευγμένη θυγατέρα θανόντα ασφαλισμένου ή συνταξιούχου εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι παρακάτω προϋποθέσεις: αα) Ο γάμος να λύθηκε με κοινή υπαιτιότητα ή με υπαιτιότητα του συζύγου ή από λόγο που δεν αφορά αποκλειστικά το πρόσωπό της ή με συναινετικό διαζύγιο ή να συντρέχει περίπτωση βίαιης διακοπής της δίκης λόγω θανάτου του συζύγου. ββ) Να μην έχει μηνιαίο εισόδημα από το Δημόσιο ή το Δημόσιο τομέα μεγαλύτερο από το κατώτατο όριο σύνταξης λόγω θανάτου του ΤΑΚΕ όπως αυτό ισχύει κάθε φορά ή φορολογητέο εισόδημα από άλλη πηγή μεγαλύτερο από το παρακάτω κατώτατο όριο σύνταξης λόγω θανάτου του ΤΑΚΕ. γγ) Να μην παίρνει άλλη σύνταξη και να μην έχει ασφαλιστεί για σύνταξη σε οποιοδήποτε Ασφαλιστικό Οργανισμό Κύριας Ασφάλισης. δδ) Να έχει συμπληρώσει το 40ό έτος της ηλικίας της κατά την ημέρα υποβολής της αίτησης. η) Οι διατάξεις της παραπάνω περίπτωσης ζ' έχουν εφαρμογή και για τις διαζευγμένες θυγατέρες των οποίων το δικαίωμα γεννήθηκε πριν από την ισχύ της παρούσας απόφασης. θ) Η σύνταξη των διαζευγμένων θυγατέρων αναγνωρίζεται ύστερα από αίτησή τους και αρχίζει από την πρώτη του μήνα κατά τον οποίο εκδίδεται η σχετική πράξη ή απόφαση».

5. Ακολούθως, με τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 1902/1990 (Α' 138), που αντικαταστάθηκαν από τότε που ίσχυσαν (17.10.1990) με την παρ. 1 του άρθρου 9 του ν. 1976/1991 (Α' 184), ορίστηκαν τα εξής: «1. Στο παρόν άρθρο υπάγονται οι ασφαλισμένοι για κύρια ή επικουρική σύνταξη, στα Ειδικά Ταμεία Συντάξεως του προσωπικού των Τραπεζών, του Τ.Α.Π.-Ο.Τ.Ε., του Τ.Σ.Π.-Η.Σ.Α.Π. και στη Διεύθυνση Ασφαλίσεως Προσωπικού της Δ.Ε.Η. (...). 2. (...). 9. α. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου για την απονομή σύνταξης στα θήλεια παιδιά ή αδελφές των ασφαλισμένων ή των συνταξιούχων των ασφαλιστικών φορέων της παραγράφου

1, καθώς και για τις προσαυξήσεις των συντάξεων των τελευταίων για τα θήλεια παιδιά ισχύουν οι ίδιες προϋποθέσεις που προβλέπονται για τα άρρενα παιδιά ή αδελφούς. β. (...) Προκειμένου για διαζευγμένες θυγατέρες το συνταξιοδοτικό δικαίωμα θεμελιώνεται εφ' όσον ο θάνατος του γονέα και η λύση του γάμου επήλθαν πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού. Κατ' εξαίρεση θυγατέρες ή αδελφές ασφαλισμένων ή συνταξιούχων, οι οποίες μέχρι 17.10.1990 είχαν συμπληρώσει το 50ό έτος της ηλικίας τους δικαιούνται σύνταξη, σε περιπτώσεις θανάτου του πατέρα ή αδελφού, εφόσον δεν εργάζονται ή δεν λαμβάνουν σύνταξη από άλλη πηγή, με την προϋπόθεση ότι προβλεπόταν η συνταξιοδότηση αυτών από τις καταστατικές διατάξεις των οικείων φορέων πριν από την παραπάνω ημερομηνία και σύμφωνα με τους ειδικότερους περιορισμούς των διατάξεων αυτών (...) δ. Οι διατάξεις αυτής της παραγράφου ισχύουν και για τις συντάξεις ή προσαυξήσεις συντάξεων, που απονέμονται από άλλους ασφαλιστικούς φορείς αρμοδιότητας του Υπουργείου Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων». Εξ άλλου, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 36 παρ. 7 του ν.δ/τος 1/1968 (Α' 270), 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 228/1973, 13 παρ. 1 στοιχ. η' και 21 του π.δ/τος 544/1977 (Α' 178), 9 παρ. 1 στοιχ. α' του π.δ/τος 574/1982 (Α' 104), 24 παρ. 1 και 2 στοιχ. γ' του ν. 1558/1985 (Α' 137) και 5 παρ. 2 του π.δ/τος 437/1985 (Α' 157) συνάγεται ότι το ΤΑΚΕ, ως ασφαλιστικός φορέας, υπαγόταν στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (βλ. ΕλΣυν Ολ. 1492/2005, II Τμ. 836, 225/2002).

6. Περαιτέρω, με το άρθρο 21 του ν. 2084/1992 (Α' 165) ορίστηκε ότι: «1. Οι κλάδοι Σύνταξης και Ασθενείας του Ταμείου Ασφαλίσεως Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου της Ελλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.), που έχουν συσταθεί με το ν. 4606/1930 (Φ.Ε.Κ. 138 Α'), καταργούνται από 1ης Ιανουαρίου 1993 και οι συντάξεις των ασφαλισμένων και συνταξιούχων τους, των μελών των οικογενειών τους, καθώς και όσων αποκτούν την ιδιότητα των προσώπων, που ασφαλιζόνταν στους κλάδους αυτούς μετά την 1η Ιανουαρίου 1993, βαρύνουν το Δημόσιο και καταβάλλονται από αυτό. 2. Οι ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι στους καταργούμενους κλάδους σύνταξης και ασθένειας του Τ.Α.Κ.Ε. κατά την 31η Δεκεμβρίου 1992 θα εξακολουθούν να διέπονται από την νομοθεσία που ισχύει γι' αυτούς και τα μέλη των οικογενειών τους. (...). 3. Για τα πρόσωπα που αποκτούν την ιδιότητα αυτών που ασφαλιζόνταν στο Τ.Α.Κ.Ε. από 1ης Ιανουαρίου 1993 και μετά, εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις που ισχύουν για τους πολιτικούς υπαλλήλους, που προσλαμβάνονται στο Δημόσιο από την ίδια ημερομηνία, καθώς και για τις οικογένειές τους, με εξαίρεση το όριο ηλικίας το οποίο εξακολουθεί να είναι το εβδομηκοστό (70ό) έτος. 4. (...) 5. Από 1ης Ιανουαρίου 1993 και μετά οι διατάξεις που ισχύουν κάθε φορά για την αύξηση των πολιτικών συντάξεων εφαρμόζονται και για τις συντάξεις των αναφερόμενων στην παρ. 1 προσώπων. (...) 11. Ως προς τα λοιπά συνταξιοδοτικά θέματα, που δεν ρυθμίζονται με το άρθρο αυτό, έχουν ανάλογη εφαρμογή οι διατάξεις του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, του α.ν. 599/1968 (ΦΕΚ 258 Α'), του ν.δ. 326/1969 (ΦΕΚ 219 Α'), καθώς και οι λοιπές διατάξεις του νόμου αυτού, προκειμένου για όσους προσλαμβάνονται μετά την 1η Ιανουαρίου 1993 (...).».

7. Εξ άλλου, στην παράγραφο 4 του άρθρου 3 του ν. 3513/2006 (Α' 265/5.12.2006) ορίζεται ότι: «Οι διατάξεις του άρθρου 5 του Κ.Π.Σ.Σ. έχουν ανάλογη

εφαρμογή και για τα πρόσωπα των διατάξεων του άρθρου 14 του καταστατικού του πρώην Ταμείου Ασφαλίσεως Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου της Ελλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.)». Σύμφωνα δε με τα οριζόμενα στην περ. γ' της παρ. 1 του άρθρου 5 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του π.δ. 169/2007, Α' 210, βλ. και ταυτόσημες και ταυτόριθμες προϊσχύσασες διατάξεις του π.δ/τος 166/2000, Α' 153), όπως η περίπτωση αυτή ίσχυε κατά τον κρίσιμο στην προκειμένη υπόθεση χρόνο, ήτοι πριν από την κατάργησή της με την περ. δ' της παρ. 1 του άρθρου 14 του ν. 3863/2010 (Α' 115): «1. Δικαίωμα σε σύνταξη από το Δημόσιο Ταμείο έχουν: α) (...) γ) Η διαζευγμένη θυγατέρα εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι εξής προϋποθέσεις: αα) Ο γάμος να λύθηκε με κοινή υπαιτιότητα ή με υπαιτιότητα του συζύγου ή από λόγο που δεν αφορά αποκλειστικά το πρόσωπό της ή με συναινετικό διαζύγιο ή να συντρέχει περίπτωση βίαιης διακοπής (...) της δίκης λόγω θανάτου του συζύγου. ββ) Να μην έχει μηνιαίο εισόδημα από το Δημόσιο ή το Δημόσιο Τομέα μεγαλύτερο από το κατώτατο όριο σύνταξης του Δημοσίου, όπως αυτό ισχύει κάθε φορά. Επίσης να μην έχει κάθε φορά φορολογητέο εισόδημα από οποιαδήποτε άλλη πηγή μεγαλύτερο από το παραπάνω καθοριζόμενο κατώτατο όριο. γγ) Να μην παίρνει άλλη σύνταξη και να μην έχει ασφαλισθεί για σύνταξη σε οποιονδήποτε ασφαλιστικό οργανισμό κύριας σύνταξης. δδ) Κατά την 31 Δεκεμβρίου 1986 να έχει συμπληρώσει το τεσσαρακοστό έτος της ηλικίας της.». Τέλος, με το άρθρο 1441 Α.Κ., όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο 3 παρ. 2 του ν. 4055/2012, ορίζεται ότι ο γάμος λύεται, όταν οι σύζυγοι συμφωνούν για το διαζύγιο, με κοινή αίτησή τους που δικάζεται κατά την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (συναινετικό διαζύγιο).

8. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων συνάγονται τα ακόλουθα: Ο κλάδος σύνταξης του Ταμείου Ασφαλίσεως του Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου της Ελλάδος» (Τ.Α.Κ.Ε.), που συστάθηκε με τον ν. 4606/1930 και στον οποίο υπάγονταν οι υπηρετούντες στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος εφημέριοι και ιεροδιάκονοι, καταργήθηκε, από 1.1.1993, με τον ν. 2084/1992, οι δε συντάξεις των ασφαλισμένων και συνταξιούχων αυτού, των μελών των οικογενειών τους, καθώς και όσων αποκτούν την ιδιότητα του ασφαλισμένου από τον εν λόγω κλάδο μετά την ημερομηνία αυτή (1.1.1993), βαρύνουν το Δημόσιο και καταβάλλονται από αυτό (βλ. Ελ.Συν. Ολ.1492/2005, II Τμ. 225/2002, 1579/2005, 65/2016, 1567/2017). Οι ήδη ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι στον καταργούμενο κλάδο σύνταξης του Τ.Α.Κ.Ε. κατά την 31.12.1992, καθώς και τα μέλη των οικογενειών τους- ανεξάρτητα από τον χρόνο που τα τελευταία θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα - εξακολουθούν να διέπονται από τις καταστατικές διατάξεις του ως άνω Ταμείου, όπως αυτές ισχύουν, ενώ για τα πρόσωπα που αποκτούν την ιδιότητα αυτών που ασφαλιζόνταν από το Τ.Α.Κ.Ε. από την 1.1.1993 και εφεξής εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις που ισχύουν για τους πολιτικούς υπαλλήλους, που προσλαμβάνονται στο Δημόσιο από την ίδια ημερομηνία, με εξαίρεση το όριο ηλικίας των κληρικών (βλ. Ελ.Συν. II Τμ. 1579/2005, 819/1999, πρβ. II Τμ. 1567/2017, 1020/2015, 1242/2009, 2102/1995). Ειδικότερα, για την αναγνώριση συνταξιοδοτικού κατά μεταβίβαση δικαιώματος σε διαζευγμένη θυγατέρα ασφαλισμένου ή συνταξιούχου κατά την 31.12.1992 του καταργούμενου κλάδου ασφάλισης του Τ.Α.Κ.Ε. είναι εφαρμοστέες οι

προεκτιθέμενες διατάξεις του άρθρου 14 του Καταστατικού του εν λόγω Ταμείου, καθώς και του άρθρου 9 παρ. 9 του ν. 1976/1990 από την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού (17.10.1990), αφού ο εν λόγω ασφαλιστικός φορέας μέχρι τις 31.12.1992 υπαγόταν στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Όμως, μετά τη θέση σε ισχύ της διάταξης της παρ. 4 του άρθρου 3 του ν. 3513/2006 (5.12.2006), με την οποία εξομοιώνονται συνταξιοδοτικά τα μέλη των οικογενειών των ασφαλισμένων του τέως Τ.Α.Κ.Ε. μέχρι την ημερομηνία κατάργησής του στις 31.12.1992 με τα μέλη των οικογενειών των υπαγομένων στο ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς του Δημοσίου (βλ. σχετ. την οικεία αιτιολογική έκθεση επί της διάταξης αυτής), εφαρμοστέες για την κατηγορία αυτή είναι οι διατάξεις της περίπτωσης γ' της παραγράφου 1 του άρθρου 5 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, όπως ίσχυε πριν από την κατάργησή της με την περίπτωση δ' της παραγράφου 1 του άρθρου 9 του ν. 3865/2010, σύμφωνα με τις οποίες, για την θεμελίωση συνταξιοδοτικού κατά μεταβίβαση δικαιώματος από τη διαζευγμένη θυγατέρα αποβιώσαντος συνταξιούχου του Δημοσίου απαιτείται να συντρέχουν σωρευτικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) ο γάμος να έχει λυθεί με κοινή υπαιτιότητα ή με υπαιτιότητα του συζύγου ή από λόγο που δεν αφορά αποκλειστικά το πρόσωπο της ενδιαφερομένης ή με συναινετικό διαζύγιο ή να συντρέχει περίπτωση βίαιης διακοπής της δίκης λόγω θανάτου του συζύγου, β) αυτή να μην διαθέτει μηνιαίο εισόδημα από το Δημόσιο ή το δημόσιο τομέα, ούτε φορολογητέο εισόδημα, από οποιαδήποτε άλλη πηγή, μεγαλύτερο από το κατώτατο όριο σύνταξης του Δημοσίου, όπως κάθε φορά ισχύει, γ) να μην λαμβάνει άλλη σύνταξη, ούτε να έχει ασφαλιστεί για σύνταξη σε οποιονδήποτε ασφαλιστικό οργανισμό κύριας σύνταξης και δ) στις 31.12.1986 να είχε συμπληρώσει το τεσσαρακοστό έτος της ηλικίας της. Η συνδρομή δε των αξιούμενων ως άνω προϋποθέσεων, με εξαίρεση τη συμπλήρωση του καθοριζόμενου (40^{ου}) ορίου ηλικίας κατά την 31^η.12.1986, εξετάζεται κατά τον χρόνο επαγωγής του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, που συμπίπτει είτε με το χρόνο θανάτου του ασφαλισμένου ή συνταξιούχου πατέρα ή μητέρας, από όπου και έλκει η διαζευγμένη θυγατέρα το συνταξιοδοτικό της δικαίωμα, είτε, σε περίπτωση που η θυγατέρα δεν είναι κατά το χρόνο αυτό διαζευγμένη, με το χρόνο της αμετάκλητης λύσης του γάμου της (βλ. ΕλΣυν Ολ. 127/1992, 917/1996, Π Τμ. 1777/1991, 910/1992, 234/1995, 271/1995, 79/1999, 196/2000, 304/2000, 1356, 1393/2002, 280/2003, 1942/2010).

9. Στην υπό κρίση υπόθεση από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Η εκκαλούσα, που γεννήθηκε στις ... (βλ. το με αρ. πρωτ. ... πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης του Δήμου ... Ν. ...) και, συνεπώς, στις ... είχε συμπληρώσει το τριακοστό (30ο) έτος της ηλικίας της, είναι θυγατέρα του ..., πρώην εφημέριου και ασφαλισμένου στο Τ.Α.Κ.Ε., που απεβίωσε στις ... (βλ. το με αρ. ... απόσπασμα ληξιαρχικής πράξης θανάτου του Ληξιάρχου του Δήμου ...). Μετά τον θάνατο του ανωτέρω, η σύνταξή του μεταβιβάστηκε, με τη ... πράξη του Τμήματος Συντάξεων της Διεύθυνσης Παροχών του Τ.Α.Κ.Ε., στη χήρα σύζυγό του, ..., η οποία απεβίωσε στις ... (βλ. το με αρ. ... απόσπασμα ληξιαρχικής πράξης θανάτου της Ληξιάρχου της Δ.Ε. ...). Περαιτέρω, η εκκαλούσα είχε συνάψει γάμο στις ..., με τον ..., ο οποίος λύθηκε με συναινετικό διαζύγιο, με την ... απόφαση του

Μονομελούς Πρωτοδικείου ..., η οποία κατέστη αμετάκλητη. Με τη με αρ. πρωτ. ... αίτησή της προς την αρμόδια Διεύθυνση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.), η εκκαλούσα ζήτησε να της μεταβιβασθεί η σύνταξη του αποβιώσαντος πατέρα της με την ιδιότητα της διαζευγμένης θυγατέρας αυτού. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με την ... πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.), με την αιτιολογία ότι υποβλήθηκε μετά την πάροδο της προβλεπόμενης από το άρθρο 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002 (Α' 297) πενταετίας από τη γένεση του συνταξιοδοτικού της δικαιώματος, ήτοι από το χρόνο διάζευξής της (...). Κατά της απορριπτικής αυτής πράξης, η εκκαλούσα άσκησε έφεση ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, επί της οποίας εκδόθηκε η ... απόφαση του παρόντος Τμήματος, με την οποία έγινε δεκτή η έφεση, ακυρώθηκε η πράξη αυτή και αναπέμφθηκε ο φάκελος της υπόθεσης στη Διεύθυνση Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και Ειδικών Κατηγοριών του Γ.Λ.Κ., προκειμένου να εξετασθεί επί της ουσίας το αίτημα της εκκαλούσας για κανονισμό σ' αυτήν σύνταξης κατά μεταβίβαση. Σε συμμόρφωση προς την απόφαση του Τμήματος, ύστερα και από την έκδοση των Πρακτικών της ... Συν/σης της ... και της ... της ... του Τριμελούς Συμβουλίου Συμμόρφωσης του παρόντος Τμήματος και της ... απόφασης του ίδιου Συμβουλίου (άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 3068/2002), εκδόθηκε η ... πράξη της ήδη αρμόδιας Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου του Ε.Φ.Κ.Α., η οποία απέρριψε εκ νέου την αίτηση της εκκαλούσας για συνταξιοδότηση με την εξής αιτιολογία: «σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 9 παρ. 9 περ. β' του ν. 1976/1991, 14 του Καταστατικού του πρώην Τ.Α.Κ.Ε. και 21 του ν. 2084/1992, οι διαζευγμένες θυγατέρες θανόντων πρώην εφημέριων δεν θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης όταν ο θάνατος επήλθε πριν την 17.10.1990 και το διαζύγιο εκδίδεται μετά την 17.10.1990. Κατόπιν των ανωτέρω, εφόσον από τα υποβληθέντα δικαιολογητικά προκύπτει ότι ο πατέρας σας απεβίωσε την ... και το διαζύγιό σας εκδόθηκε με την ... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου ..., μεταγενέστερα από την 17.10.1990, το αίτημα για κανονισμό σύνταξης, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις, δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθεί».

10. Ήδη, με την ένδικη έφεση, όπως αναπτύσσεται με το από ... υπόμνημα, η εκκαλούσα βάλλει κατά της απορριπτικής αυτής πράξης και ζητεί την ακύρωσή της και τον κανονισμό σ' αυτήν της επίδικης σύνταξης, προβάλλοντας ότι η διάταξη της περ. β' της παρ. 9 του άρθρου 9 του ν. 1976/1991 δεν είναι εφαρμοστέα στην περίπτωση της, καθόσον αφορά μόνο τις διαζευγμένες θυγατέρες των οποίων οι πατέρες ήταν ασφαλισμένοι στα Ειδικά Ταμεία Συντάξεως του Προσωπικού των Τραπεζών, του Τ.Α.Π.Ο.Τ.Ε., του Τ.Σ.Π.Η.Σ.Α.Π. και στη Διεύθυνση Ασφάλισης Προσωπικού της Δ.Ε.Η..

11. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, εφόσον ο χρόνος επαγωγής του συνταξιοδοτικού δικαιώματος της εκκαλούσας, ως διαζευγμένης θυγατέρας του αποβιώσαντος στις ... πρώην εφημερίου, που ήταν ασφαλισμένος στον καταργούμενο κλάδο ασφάλισης του Τ.Α.Κ.Ε. είναι ο χρόνος της αμετάκλητης λύσης του γάμου της το έτος ..., ήτοι μετά τη θέση σε ισχύ της διάταξης της παρ. 4 του άρθρου 3 του ν. 3513/2006 (5.12.2006),

με την οποία εξομοιώνονται συνταξιοδοτικά τα μέλη των οικογενειών των ασφαλισμένων κατά την 31.12.1992 του τέως Τ.Α.Κ.Ε. με εκείνα των υπαγομένων στο ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς του Δημοσίου, εφαρμοστέες είναι οι διατάξεις της περ. γ΄ της παρ. 1 του άρθρου 5 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, όπως αυτές ίσχυαν πριν από την κατάργησή τους με την περ. δ΄ της παρ. 1 του άρθρου 9 του ν. 3865/2010. Επομένως, εσφαλμένα η συνταξιοδοτική διοίκηση εφάρμοσε το προϊσχύον νομοθετικό καθεστώς [άρθρο 10 παρ. 9 περ. β΄ εδάφιο δεύτερο του ν. 1902/1990, όπως αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε (17.10.1990) με το άρθρο 9 του ν.1976/1991] και απέρριψε το αίτημα της εκκαλούσας για κανονισμό κατά μεταβίβαση σύνταξης από τον αποβιώσαντα πατέρα της (βλ. ανωτέρω σκέψη 9). Ωστόσο, η ακύρωση της προσβαλλόμενης απορριπτικής πράξης και η αναπομπή της υπόθεσης στη συνταξιοδοτική διοίκηση για την εκ νέου εξέταση της αίτησης της εκκαλούσας, με βάση τις ισχύουσες κατά τον κρίσιμο χρόνο επαγωγής του συνταξιοδοτικού της δικαιώματος διατάξεις της περ. γ΄ της παρ. 1 του άρθρου 5 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, παρίσταται εν προκειμένω αλυσιτελής (πρβλ. ΕλΣυν ΙΙ Τμ. 65/2016, ΣτΕ 2455/2016), καθόσον η εκκαλούσα, η οποία έχει γεννηθεί στις ..., δεν πληροί το ηλικιακό όριο που τίθεται από τις διατάξεις αυτές (υποπερίπτωση δδ΄) για τη θεμελίωση του σχετικού συνταξιοδοτικού δικαιώματος, ήτοι να έχει συμπληρώσει το τεσσαρακοστό έτος της ηλικίας στις 31.12.1986. Τη μη πλήρωση της ως άνω προϋπόθεσης, η οποία είναι αντικειμενική και προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, και συγκεκριμένα από το με αρ. πρωτ. ... πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης του Δημάρχου του Δήμου ... και το αντίγραφο του δελτίου της αστυνομικής της ταυτότητας, τα οποία η εκκαλούσα προσκόμισε με την αίτησή της ενώπιον της συνταξιοδοτικής διοίκησης, δύναται το Τμήμα, υπό το φως και του κατ' άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 της ΕΣΔΑ δικαιώματος πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, να λάβει υπ' όψιν του αυτεπαγγέλτως, στο πλαίσιο εξέτασης της ένδικης έφεσης, κατ' οικονομία της διαδικασίας, έστω και αν δεν έχει εξεταστεί από τη συνταξιοδοτική διοίκηση. Ενόψει των ανωτέρω, η εκκαλούσα δεν θεμελιώνει δικαίωμα κατά μεταβίβαση σύνταξης ως διαζευγμένη θυγατέρα του αποβιώσαντος πατέρα της, που ήταν ασφαλισμένος στον κλάδο ασφάλισης του Τ.Α.Κ.Ε, και, επομένως, ορθώς κατ' αποτέλεσμα απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη πράξη το σχετικό αίτημά της, όσα δε αντίθετα προβάλλει με την ένδικη έφεση είναι αβάσιμα και απορριπτέα.

12. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η έφεση ως αβάσιμη και να διαταχθεί η κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος για την άσκησή της παραβόλου (άρθρο 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013, Α΄ 52 και ήδη άρθρο 310 παρ. 1 του ν.4700/2020, Α΄ 127).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την έφεση. Και

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε με τηλεδιάσκεψη στην Αθήνα, στις 4 Μαρτίου 2021.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ**

**Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΟΦΙΑΝΟΥ**

**Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ**

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου,
στις 17 Νοεμβρίου 2022.

**Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΣΗΜΙΝΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ**

**Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ**